

КЪМ ВЪПРОСА ЗА СИНТАКТИЧНАТА ИНТЕНЗИФИКАЦИЯ (Върху материал от спонтанна псевдодialogова реч)

© Л. Стоичкова

*Великотърновският университет им. св. Кирила и Мефодия
България, 5003 г. Велико-Търново, ул. Т. Търновски, 2.
E-mail: liuba_st@mail.bg*

*Автор ставит своей целью характеристику псевдодialogа с точки зрения средств интенсификации в речи говорящего субъекта. Теория устных коммуникативных актов разработана в соответствии с треугольником «говорящий – адресат – конситуация», в котором проявляется одна из самых главных черт устной речи – её прагматическая основа. При квазиобщении с псевдоадресатом (предмет, животное и под.) прагматика спонтанной речи реализуется специфично: реплики говорящего предназначены фиктивному адресату, следовательно, термин «говорящий» не является адекватным для ситуации, в которой не осуществляется общение. Более подходящим для анализа условий квазиобщения, по мнению автора, является термин «говорящий субъект», введенный О. Дюкро. Автор сосредоточивает свое внимание на анализе вербальных средств выражения интенциональных чувств говорящего субъекта в рамках псевдодialogа. Так, псевдодialog с элементами общения предполагает использование обращений-интенсификаторов, которые чаще всего контактируют с междометиями, частицами и формами императива. Экспрессивная коннотация может актуализироваться как при метафорическом употреблении, так и посредством компонентов с семантикой интенсивности и оценки. Иногда используются уменьшительные формы, в которых интенсификация усиливается морфологически, при этом краткое притяжательное местоимение *ми* является лексическим интенсификатором со значением ласкательности. Более многочисленны и разнообразны обращения с негативным оценочным значением, в основе которых лежат зоосемантические метафоры. Самыми частотными являются обращения, сопровождаемые субъективно-модальными частицами и междометиями, которые находятся в самом начале реплики, перед обращением. По мнению автора, функционально семантическая специфика конструкции «междометие + частица + оценочное обращение» формирует синтаксический интенсификатор. В его составе встречаются и инвективы, которые в ситуации псевдодialogа являются формами вербальной агрессии. Автор рассматривает также формы императива и конструкции с семантикой интенсификации. В рамках псевдодialogа императивы, произнесенные с соответствующей интонацией, выполняют функцию интенсификаторов. В результате делается вывод о том, что структуре синтаксической единицы любая лексема является интенсификатором: обращение как синкретичная единица, с помощью которой субъект прямо вербализует свою эмоциональную реакцию; междометия и субъективно-модальные частицы; указательное местоимение такъв с эксплицитно выраженным значением интенсивности; предлог с качественно-определяющим грамматическим значением сравнения.*

Ключевые слова: *квазиобщение, псевдодialog, говорящий субъект, интенсификатор, устная речь, обращение, императив, междометие, частица.*

Едва ли за някого е непозната „препоръката“: „Ако ти е необходим добър слушател, разговарай с... куче“. Нямаме предвид (не)осъзнатата потребност на хората от домашни любимци, а специфичния регистър на спонтанната реч в условията на общуване с псевдоадресат.

Ще си позволим да разширим периметъра на квазиобщуването (мнимо, неистинско, лъже-общуване) и с репликите на говорещия субект, отправени към предмети от обкръжаващия го материален свят, като **целта** е да се направи опит за характеристика на псевдодиалогичната рамка с оглед на **средствата за интензификация на речта на говорещия субект**. Далеч сме от мисълта за някакви психопатологични прояви или акцентуация (междинно звено между „нормално“ и „патологично“), встрани от вниманието е и общуването в интернет, което, колкото и близо да е до спонтанната реч, е лишено от съпътстващата устната комуникация паралингвистична, интонационна и мелодична „гарнитура“ на изказа.

Теорията за устните комуникативни актове е разработена съобразно триъгълника „говорещ – адресат – конситуация“, в който се проявява една от най-съществените черти на устната реч – нейната прагматика. При квазиобщуването с псевдоадресат (предмет, животно, пеленаче и под.) прагматиката на спонтанната реч се реализира върху специфична основа: *говорещият* отправя реплики към *фиктивен адресат*, следователно терминът *говорещ* – основен термин в дискурса – не е адекватен за ситуация, в която не се осъществява общуване. Подходящ за условията на квазиобщуване според нас е терминът *говорещ субект*, въведен от О. Дюкро. В рамките на псевдодиалога лицето, което материално произвежда изказа, не го поема върху себе си, не се поставя в позицията на отговорен за него. С други думи, ако *говорещият* е дискурсивно същество, *говорещият субект* е *емпирично същество, индивид, който физически изказва изказа* [4, с. 64]. Ще добавим: в ситуация на псевдодиалог говорещият субект не може да поеме функцията на възприемащ чужда реч, т.е. на практика „не е инстанцията, на която е вменена отговорност за изказа.“ [11, с. 203–211].

Като изхождаме от разбирането, че псевдодиалогичната реч е емоционално провокирана и в този смисъл по презумпция е със задължителна проява на някакви чувства (положителни или отрицателни), ще насочим вниманието си към фрагментарно описание на квазиобщуването с елементи на същинското общуване. В лингвистичното си тълкуване *емоцията* е „душевно преживяване от човека на собственото му отношение към света, към хората, към техните или към своите постъпки и мисли“ [7, с. 782], а в психологията емоционалните процеси се свеждат до когнитивните и мотивационните. От значение за целите на предлагания материал е следното: емоционалните процеси по своята проява са същински интенционални чувства и афекти [8, с. 131]. Двете определения – лингвистично и психологическо – на практика очертават параметрите на **обекта** на описанието – вербални средства за израз на същински интенционални чувства на говорещия субект в псевдодиалогова рамка.

1. Псевдодиалог с елементи на общуване.

1.1. Обръщение интензификатор

Важно е уточнението, че под нередактирана, спонтанна реч разбираме речта с фиктивен адресат, псевдоадресат, тъй като той не може да се постави на мястото на говорещия и да интерпретира и коментира изказванията му, нито пък да му повлияе, т.е. липсва обратна връзка. А само в нея и „във вътрешната реч – тази, с която оформяме мислите си“, е налице „пълно отсъствие на автоконтрол“ [6, с. 198]. Като единица, чиято „основна функция е да осигури контакт с адресата“ [5, с. 42] и в този смисъл „мост“ във връзката адресант-псевдоадресат **обръщението** е сигурният начин да се вербализират реакциите на говорещия субект към псевдоадресата. Чрез обръщението, независимо от морфемния му състав, незави-

симо от това дали е употребено самостоятелно, или в по-широко обкръжение задължително доминира експресивна оценъчност с позитивен или негативен знак, поради което приемаме, че наличието му в репликите към псевдоадресата е елемент, който под формата на призив изразява емоционално състояние. Самото обръщение в ситуация на квазиобщуване, както сочи фактическият материал, има статут на **интензификатор**.

В различни проучвания, свързани с присъствието на категориите емотивност и оценъчност, се употребяват термините „интензивност”, „интензификация”, „интензифициращи средства” интензиви, „интензификатори”, „степен на интензивност” (интензификация) и др. Срв.: „Повишаването на градуса на експресията зависи освен от качествените характеристика на експлициращите я средства и от броя на тези средства в „единица изказване”... Обикновено те се проявяват като **интензификатори** – това са както отделни думи, пряко или преносно употребени, свободни и устойчиви словосъчетания, сравнения, обръщения, така и различни синтактични структури, специализирани в тази насока” [6, с. 120–121]; „Категорична или **интензивна експресивност** ...се постига чрез въпросно-отговорни конструкции, риторични въпроси, отрицателни конструкции, чрез които се привлича вниманието на слушателя към съдържанието на новината, а не към структурата” [10, с. 433]; „Той (терминът „квантор” – б. моя – Л. С.) обхваща всички вербални форми, които обозначават не само количество, но и степен или **интензивност** (много, мнозина, множество, малко, няколко, неколцина...) [2, с. 37]. И по-нататък: ...във фундаменталното изследване на Дуайт Л.М. Болинджър „Степенуващи думи”... ясно е показана ролята на **интензификаторите** (така Болинджър нарича кванторите) за прагматизацията на значението [2, с. 39–40]. „Интензификатори в изказванията с адмиратив...” е част от монографичното изследване на Кр. Алексова „Адмиративът в съвременния български език” [1, с. 181–201], където се посочва следното: някои въпросителни местоимения, и наречия, частици, междуметия и фразеологизирани изрази функционират като средства за интензификация на изразеното адмиративно отношение на говорещия (цит. съч. 182). Необходимо е да добавим, че експресивността на изказването, както пише Родионова, може да се предаде и с **интензификати** – единици, в които семата ‘интензивност’ се съдържа имплицитно [9, с. 160]. Така се формира семантико-прагматичната категория **интензивност**, която има своето ядро и периферия, а по-подробното и описание е предмет на бъдещи разработки.

На този етап ще обърнем внимание на следния факт: в условията на квазиобщуване с елементи на общуване обръщенията най-често са в контактна позиция с приеманите за същински интензификатори междуметия, частици и императивни глаголни форми. Експресивната конотация може да се актуализира както при метафорична употреба, така и чрез интензивни или оценъчни семантични компоненти, например „Не се дръж като магаре”.; „Ти си страшен инат”. На практика се пресичат категориите интензивност и образност, като тук важи правилото „ако речевата единица е образна, тя задължително е експресивна”. Ето и част от илюстративния материал – жива реч, записвана в условия на непосредствено наблюдение: „Хайде, приятелю, мърдай по-живо” (Тази реплика е отбелязана в различни ситуации – при псевдодиалог с куче и при работа с компютър); „Давай, момчето ми, че ще ни стъжнят живота в счетоводството (Реплика към компютъра); „Какво правиш бе, младеж? Къде си мислиш, че отиваш?” (Реплика към куче и компютър). „Хайде, хайде, любов моя, не се инати”;

„Абе, *инат с инат*, няма ли да престанеш най-после!“ В разглежданата ситуация **не** присъства нито едно от т. нар. „действия на говорещия“: непълнота на информацията, желание за запълване на тази непълнота и апел за отговор, поради обективното отсъствие на адресат.

В част от илюстративния материал се използват умалителни форми, като по този начин интензификацията се засилва и по морфологичен път – чрез умалителни суфикси: *слънчице, пиленце, душичка, миличък, моето момче (момчето ми), добричкият ми, рошльо* и под. Наличието на краткото притежателно местоимение *ми* е лексикалният интензификатор за израз на гальовност (срв. още *миличкият ми, душичката ми, послушкото ми* и др.), а самите обръщения винаги членувани. Друг е въпросът, че цялата конструкция е във функцията на фразеологизиран конструкт, който в своята цялост е емоционално маркиран с общо значение за интимност.

Обръщенията с негативно оценъчно съдържание са повече на брой и по-разнообразни – от единици, включени с лексикалния фонд с негативна оценъчна семантика, например *глулак* (тук със значение ‘наивен’, ‘недосетлив’ – до лексеми с подчертано пренебрежително значение, например *тъпанар, тикво глупендерска, глупендер, ненормалник, диване, смотаняк* и пр. И тук, за разлика от семантиката на номинативните обръщения в същинска диалогова рамка, макар и ограничено, се срещат определените по-горе като фразеологизирани конструкти членувани съществителни, придружени от краткото притежателно местоимение *ми*. Важно е да се подчертае, че те са винаги умалителни – *глупендерчето ми, диванецето ми*, което засилва и с морфологични средства значението за нежност, топлота и привързаност. Конструктът може да се допълни с третоличното местоимение *то* (*глупачето ми то*), което в тази ситуация е по-скоро компресия от пълната форма притежателното местоимение *мой*, т.е., от една страна, се удвоява притежателната семантика, а от друга, се засилва прагматичната определеност на обръщението. Такава е обективната езикова картина, но в нашия случай по-скоро *ми* и *то* са десемантизирани и употребени като интензифициращи частици. Важното е, че и двата случая репликата на говорещия субект в своята цялост има качества на синтактичен интензификатор.

Като обръщения с негативна оценъчна семантика се употребяват т. нар. „зоосемантични метафори“, най-честотни от които са *маймуна* и *магаре*. Ще уточним: съществена особеност на псевдиалога е удвояването на обръщенията с негативна семантика, което в рамките на псевдиалога е своеобразен интензификационен пик, например „глупак с глупак“ (глупак с глупаците), „инат с инат“, „магарето му с магаре“. От гледна точка на значението им Р. Ницолова разделя обръщенията на три групи: неноминативни, номинативи и квалификативно-оценъчни. В случаите, в които, чрез обръщението говорещият има за цел да включи слушателя в определено отношение към себе си или да изрази своята оценка към адресата, като го квалифицира по определен начин, обръщенията са квалификативно-оценъчни [5, с. 42–67]. Справедлива е констатацията на авторката, че квалификативно-оценъчните обръщения се използват не с цел да се назове адресата, за да се установи контакт с него или да се представи на слушателя по-добре, а преди всичко с цел да се изрази някаква оценка, някаква квалификация на говорещия на говорещия за адресата“. В този смисъл дори ако псевдоадресатът е със съответен зооним, например *Лиза, Роки, Рая, Бари, Арес* и т.н., или е официално обръщение (*Флопчо, Компи, Уини*) използването на основната или на умалителната форма е

сигурен показател както за емоционалния статус на говорещия субект в псевдодиалоговата рамка, така и за степента на интензификация на репликата, в която обръщението е задължителен елемент. От значение, разбира се, е и интонацията, която сочи „градусът“ на емоцията по интензификационната скала и най-вече привлича псевдоадресата към говорещия субект.

Най-честотни са обръщанията, придружени със субективно-модални частици и междуметия *хайде, хайде де, хайде бе, бе, абе, ама, че, ох че, брей (брей че), уф, я*, които могат да се употребяват и самостоятелно, т.е. като възклицателни безглаголни изречения, които по принцип (като междуметни) са емоционално маркирани : „Ох че...”, „Абе...”. Интезифицирани чрез удължаване на вокала (*абе-е-е-е, хайде де-е-е-е*), те уплътняват процеса на интензификация в цялата рамка на квазиобщуването. В структурата на реплика се намират в началото, най-често пред обръщението интензификатор. В случая не се вписват в т. нар. „неноминативни обръщания” за означаване на апел, тъй като не апелират към псевдоадресата, а изпълняват функцията на същински „емоционери” (терминът е на Л. Каллимулина). Като към това прибавим безспорния факт, че самото обръщение носи не толкова езиково, колкото етично послание, можем да предположим, че функционално-семантичната специфика на конструкцията „междуметие + частица + оценъчно обръщение” формира синтактична единица със семантика на интензификатор и по-точно **синтактичен интензификатор**.

Тъй като посочените структури са лишени от комуникативна цел, синтактичният интензификатор много често се попълва с показателното местоимение **такъв**, което се среща само в постпозиция – „Ама че *глупендер такъв*”; „*Тъпанар с тъпанар такъв*, престани да се туткаш, че шефът ще ни изхвърли и двамата.” (Реплика към компютър); „*Смотаняк такъв!*”; „*Абе ти, непослушник такъв!*” „*Диване такава*”. Този факт потвърждава констатацията на М. Илиева, че местоимението интензификатор *такъв* в постпозиция не може да интензифицира положителни качества (*пиленце такава, *душичка такава), а само отрицателни. Обикновено – пише авторката – се използва в емоционалнооценъчни изрази за подчертаване на негативното отношение на говорещия към обекта на оценка [3, с. 114]. В плана на теоретичния синтаксис това са възклицателни изречения, но с оглед на функцията им в специфичната псевдодиалогова ситуация ги определяме като синтактични интензификатори.

В структурата на синтактичните интензификатори се срещат и инвективи (ненормативни единици – обидни думи, псувни и под.). В псевдодиалогова ситуация те са форма на вербална агресия и израз на гняв, отправен към псевдоадресата: *майната ти... мама му (ти) стара... да му се види (макар)*, например: „*Майната ти, маймуна такава.*”; „*Да му се види и смотанякът смотан.*”

1.2. Повелителни форми и конструкции с интензифицираща семантика.

Известно е, че изказването с подбуда за действие е емоционално по своята същност. В рамките на псевдодиалогова ситуация, когато „реципиентът” не носи отговорност за изпълнение на императивите, вербализирани със съответната интонация, само императивната форма, например „Върви!”, „Действай!” или повелителната реплика в своята цялост поемат функцията на интензификатори. Срв.: „*Тръгвай, да не се разправяме по друг начин.*”; „*Мърдай по-скоро*”; „*Спри се, че ми писна с тия локви и тая мръсотия*”. Това ще рече, че повелителното изказване не осъществява връзка между волеизявителя и полу-

чателю, независимо че е имплицитно второлчно. Такъв е статутът и на повелителните реплики с отрицателната частица *не*: „Не там!” или с *ела*: *Ела* веднага! Не включваме към тази група еднословните повелителни команди като Седни!, Дай лапа!, Тук!, Редом!, защото според нас те формират лексикална група със специално предназначение, близка например до знаковата система на глухонемите. Близки по степен на интензивност са и т.нар. в традиционния синтаксис „въпроси молби” от типа „*Няма ли най-после да тръгнеш (да ме послушаш, да ме чуеш, да се спреш)*”, които в своята цялост експлицират настойчивост за извършване на конкретното действие веднага, без да се имат предвид каквито и да било странични обстоятелства. Казано по друг начин, фиктивният адресат е обект, към който говорещият субект никога не е равнодушен. В този смисъл и репликите му са не просто емоционално маркирани, а са синтактични интензификатори.

Към традиционните синтактични средства за интензификация се отнасят и сложни конструкции, формирани с местоименното наречие с количествено значение *толкова* и същинският съюз *че*, например: *Толкова* ми писна от теб, *че* ми иде да те пратя по дяволите”. Среца и съставната съюзна връзка *така че*: „*Така* ще те задръстя с листи, *че* ще се задавиш” (Реплика към принтер). Обръщаме внимание върху следния факт: тези синтактични структури съдържат специфични средства за интензификация (имаме предвид посочените съюзни връзки), но самите структури на са синтактични интензификатори.

В статията „Разговор с псевдоадресат” (Лингвистични бележки за квазиобщуването) сме синтезирали репликите на говорещия субект, които не съдържат елементи на общуване: Реплики да досада и укор (Намига, пулсира, той (компютърът) не знае какво иска); Реплики възмущения (Че защо да излизам бе, уини!); Реплики на възмущение (Знам, че трябва да дам ентер. Ето ти го! Сега доволен ли си?). Тези реплики имат своите еквиваленти в ситуации на същински диалог, могат да съдържат интензификати (вж. по-горе определението на Родионова) или интензификатори, но нямаме основание да ги смятаме за синтактични интензификатори.

Основанията за определяне на конструкциите, съдържащи обръщение към псевдоадресат или повелителни глаголни форми (в някои случаи и въпрос молба) за синтактични интензификатори, са следните:

1. В строежа на синтактичната единица всяка от съставлящите я лексеми е интензификатор: **обръщението** като синкретична единица, чрез което говорещият субект директно вербализира емоционалната си реакция; **междуметията** и субективно-модалните частици **частици** – емоционери по презумпция; показателното местоимение **такъв** – с експлицитно изразена интенсема; **предлогът** (ако има при удвояването на обръщението) е с качествено-определително граматично значение за сравнение.

2. В конкретния случай нито една от изграждащите репликата единици не привлича логическото ударение, т.е. решаващ в квазиобщуването е интонационният контур, чрез който говорещият субект експлицира съответната емоционална нагласа.

В бъдещи проучвания ще обърнем внимание и на останалите средства за интензификация в ситуация на квазиобщуване.

ЛИТЕРАТУРА

1. Алексова Кр. *Адмиративът в съвременния български език*. София, 2003. С. 181–201.
2. Димитрова Ст. *Лингвистична прагматика*. София: Велес, 2009. 239 с.

3. Илиева М. *Българинът в своите местоимения*. В. Търново: Св. св. Кирил и Методий, **2004**. 159 с.
4. Менгъоно Д. *Ключови термини в дискурс анализа*. София, **2000**. 168 с.
5. Ницолова Р. *Прагматичен аспект на изречението в българския книжовен език*. София, **1984**. 190 с.
6. Радева П. *Динамика на синтаксиса в съвременния български език*. В. Търново: Св. св. Кирил и Методий, **2012**. 270 с.
7. *Речник на българския език Т. 4*. София, **1984**.
8. *Речник по психология*. София, **1989**.
9. Родионова С. Е. Семантика интензивности и ее выражение в современном русском языке // *Проблемы функциональной грамматики: Полевые структуры*. СПб.: Наука, **2005**. С. 150–168.
10. Станева Х. *Стилистика на българския книжовен език*. В. Търново: Абагар, **2001**. 519 с.
11. Стоичкова Л. Разговор с псевдоадресат (Лингвистични бележки за квазиобщуването // *Проблеми на българската разговорна реч*. В. Търново: Св. св. Кирил и Методий, **2004**. С. 203–211.

Поступила в редакцию 06.08.2013 г.

ON THE SYNTACTIC INTENSIFICATION (based on spontaneous pseudo-dialogue speech)

© L. Stoichkova

*St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo
2 T. Turnovski Street, 5003, Veliko Turnovo, Republic of Bulgaria
E-mail: liuba_st@mail.bg*

Author's aim is to characterize pseudo-dialog in terms of intensifying means in a speech of speaking person. The theory of oral communicative acts was developed in accordance with a triangle "speaker – addressee – con-situation" which reveals one of the most important peculiarities of oral speech, its pragmatic basis. In a process of quasi-communication with pseudo-addressee (object, animal and similar) pragmatics of spontaneous speech realizes specifically: speaker phrases addressed to fictitious addressee, hence the term "speaker" is not adequate to the situation there is no real realization of communication. The author supposes that the term "speaking subject" introduced by O. Ducrot is more suitable for the analysis of the quasi-communication conditions. The author focuses on the analysis of verbal means of expression of speaking subject's intentional feelings within pseudo-dialog. Thus pseudo-dialog with elements of communication involves the usage of intensifying address, that is often come in connection with interjections, particles and imperative forms. Expressive connotation can be actualized in a metaphor or through components with intensifying or evaluating semantics. Sometimes diminutive forms with morphologically enhanced intensification are used, in such cases short possessive pronoun "ми" is used as a lexical intensifier with endearment meaning. Addresses with negative evaluative meaning based on zoosemantic metaphor are large in number and diversity. Addresses accompanied by subjective modal particles and interjections and located at the very beginning of a phrase before the address are the most frequent. The author supposes that functional semantic specificity of construction "interjection + particle + address with evaluative meaning" forms syntactic intensifier. Invectives can also be found in its structure, in a situation of pseudo-dialog they serve as forms of verbal aggression. The author also examines the forms of imperative and structures with intensifying semantics. Imperatives pronounced with appropriate intonation within pseudo-dialogs function as intensifiers. As a result it is concluded that any lexeme within the structure of the syntactic unit serve as an intensifier: address as a syncretic unit, with the help of it subject's emotional reaction directly verbalizes; interjection and subjectively-modal particle; demonstrative pronoun "такъв" with the explicit meaning of the intensity, preposition with quality-definitional grammatical meaning of comparison.

Keywords: *quasi-communication, pseudo-dialog, speaking person, intensifier, oral speech, address, imperative, interjection, particle.*

Published in Bulgarian. Do not hesitate to contact us at edit@libartrus.com if you need translation of the article.

Please, cite the article: Stoichkova L. On the Syntactic Intensification (based on spontaneous pseudo-dialogue speech) // *Liberal Arts in Russia*. 2013. Vol. 2. No. 4. Pp. 390–398.

REFERENCES

1. Aleksova Kr. *Admirativat v savremenniya balgarski ezik [Admirative in Contemporary Bulgarian]*. Sofia, 2003. Pp. 181–201.
2. Dimitrova St. *Lingvistichna pragmatika [Linguistic Pragmatics]*. Sofia: Veles, 2009. 239 pp.
3. Ilieva M. *Balgarinat v svoite mestoimeniya [Bulgarians in Their Pronouns]*. V. Tarnovo: Sv. sv. Kiril i Metodii, 2004. 159 pp.

4. Meng'ono D. *Klyuchovi termini v diskurs analiza [Key Terms in Discourse Analysis]*. Sofia, **2000**. 168 pp.
5. Nitsolova R. *Pragmatichen aspekt na izrechenieto v balgarskiya knizhoven ezik [Pragmatic Aspect of Sentence in Bulgarian Literary Language]*. Sofia, **1984**. 190 pp.
6. Radeva P. *Dinamika na sintaksisa v savremenniya balgarski ezik [Dynamics of Syntax in Contemporary Bulgarian]*. V. Tarnovo: Sv. sv. Kiril i Metodii, **2012**. 270 pp.
7. *Rechnik na balgarskiya ezik [Dictionary of Bulgarian Language]*. T. 4. Sofia, **1984**.
8. *Rechnik po psikhologiya [Dictionary of Psychology]*. Sofia, **1989**.
9. Rodionova S. E. *Problemy funktsional'noi grammatiki: Polevye struktury*. Saint Petersburg: Nauka, **2005**. Pp. 150–168.
10. Staneva Kh. *Stilistika na balgarskiya knizhoven ezik [Stylistics of Bulgarian Literary Language]*. V. Tarnovo: Abagar, **2001**. 519 pp.
11. Stoichkova L. *Problemi na balgarskata razgovorna rech*. V. Tarnovo: Sv. sv. Kiril i Metodii, **2004**. Pp. 203–211.

Received 06.08.2013.